

Otto, puilul de vidră, coase cu răbdare una de alta fâșiile lungi de material, făcând cusături egale. Nu se înțeapă nici măcar o dată în timp ce le prinde laolaltă. Mama voia să arunce draperiile vechi, dar ar fi fost păcat. Sunt perfecte ca să faci un cort. Unul în care să spui povești până târziu, în noapte. Povești palpitanțe. Care-ți dau fiori. Dar nu de groază. Așa, doar să te sperie un pic.

- Bravo, Otto! spune mama. Ceilalți copii din tabără vor fi uluiți.

Deodată Otto rămâne pe gânduri.

- Nu pot să rămân acasă? Mamă, nu vreau să dorm singur în cort. Îmi este teamă de monștri.

- Of, Otto, oftează mama, apoi îi dă un pupic. O să vezi, o să fie o vacanță grozavă. Și monștrii nu există în realitate. Haide, pluta spre vacanța de vară ne așteaptă.

Îi așază lui Otto pe cap fesul albastru. Otto îl înșfacă iute pe ursulețul său de pluș, Ottokar, apoi pornesc la drum.

Când soarele coboară după deal, puii de animale aproape au terminat treaba. Copacii sunt împodobiți cu minunate ghirlande de flori și lampioane colorate, iar în aer se simte un miros plăcut de bunătați coapte în cuptor.

- Ați făcut cu toții o treabă minunată, atât băieții, cât și fetele, îi laudă domnul Mierlă și doamna Urs pe puii de animale.

Apoi, întorcându-se spre Otto și Lotti, doamna Urs spune:

- Și chiar și puii noștri de vidră s-au distrat, nu-i așa? Chiar dacă, la început, Lotti voia să meargă cu băieții...

- ... iar Otto cu fetele, adaugă domnul Mierlă.

Lotti și Otto se uită unul la altul, apoi încep să chicotească.

- Da, chiar ne-am distrat! spun micile vidre într-un glas.